

DAINIUS GINTALAS

adatos

eilėraščiai

TYTO ALBA

Knygos pavadinimas pirmiausia nusako
skausmingas būsenas, būvį tarsi ant adatų,
tarp adatų. Taip pat dirglią, ekspresionistinę
kalbėjimo manierą, primenančią nervingą
siuvarmosios bilsnojimą, kai gyvenimo siuvinį
tenka lopyti. Poeto gyvenimas lopomas ir
eilėraščiais. Dargi adata – dažniausiai moters
įrankis. O moters, stiprios ir valdingos,
figūra knygoje labai svarbi, bene esminė. Net
norisi sakyti – durtinė. It žaizda. Gyvenimo
tatuiruotė. Tokią moterį knygoje įkūnija
amazonė, Kibelė, Anata. Nors adatos duria
skaudžiai, jos neatsiejamos nuo gydymo,
medicinos, akupunktūros, taigi, sanatorijos,
gydyklos, globos. Be to, kartais reikia adatos,
kad atsibustum iš snaudulio, savimeilės,
abejingumo; kad išties gyventum.

DAINIUS GINTALAS

adaTos

EILĖRAŠČIAI

VILNIUS 2016

UDK 821.172-1
Gi251

ISBN 978-609-466-142-6

© Dainius Gintalas, 2016
© „Tyto alba“, 2016

Mano stilius – lyg prasta muzikinė frazė

Ludwig Wittgenstein

Kas atsikratė savo demono, įkyri savo angelais

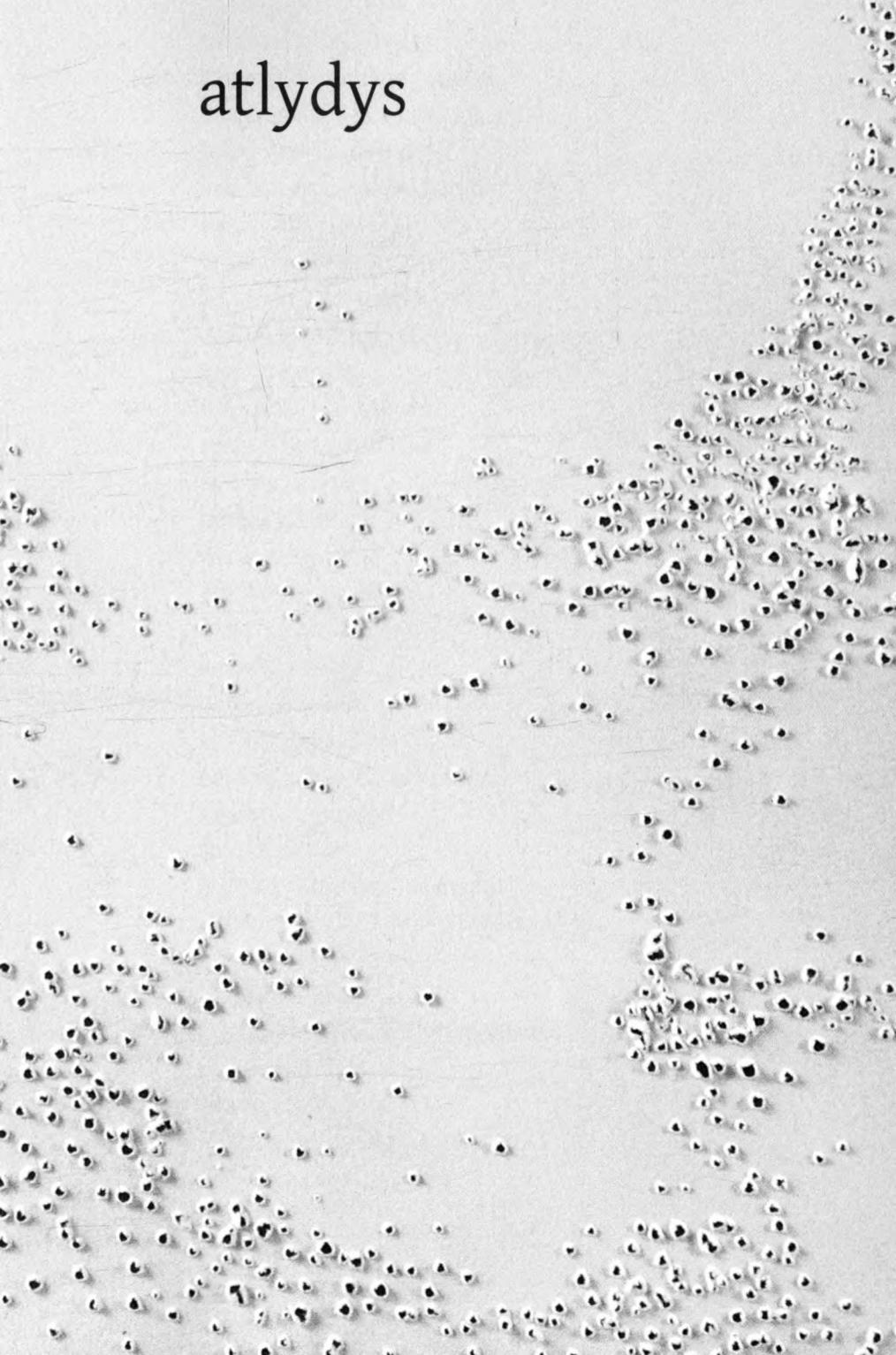
Henri Michaux

*Šuo geresnis už mane, nes jis pilnas meilės
ir nieko neteisio*

Aba Ksantijas

atlydys

toks smarkus atlydys
tokie gilūs vandenų dantys
kad pagrauzė net kapines
tokie stiprūs delnai
kad iš žemių pakėlė karstus
sutrupino juos
ir paleido į miestą upes
su neseniai užkastaisiais:
dešimtys didingų ramių lavonų
tarsi gondolos
ėmė plaukioti gatvėm
suko į skersgatvius
niro pro arkas
lankės kiemuos
užsimerkę
plaukė į krautuves
nieko nepirko
kartais vos vos
lietės pečiais
klubais pakaušiais
bet jokių šnabždesių barnių
intrigų glamonių;
romūs išdidūs
lyg valtys prikimštos kaulų
kiekvienas plaukė savo takais
nekreipdami dėmesio
į kelių ženklus
į vis dar blyksinčius šviesoforus
romūs išdidūs
vandens išvaduoti
iš siaurų ir tamsių kambarių

jie plaukė ir plaukė
kaip iš namų
pabėgusios lovos
apsivilkę tamsiais
miego kostiumais
tom keistom pižamom
ant kurių jau ropštės
vandens išjudintos
pelės ir žiurkės
pašiauštu kailiu
piktokos
dar ne laikas gi
buvo bėgt iš rūsių į palaukes
bet praslinkus akimirkai kitai
jos jau sėdi romios
kelia galvas išdidžios
lyg susizgribo:
laikas matyt pagaliau
pamatyt ir platesnį pasaulį
„o tai seniai jau užkniso
tos pačios skylės ir landos
tas pats édesys
visi tie réksniai knarkylos už sienų
ir nosį gniaužiantys jų bezdalai
oi kaip visgi smagu
kad užplūdo šitas vanduo
o tai šūdą būtumém kur išsiruošę“

*Kornelija sprogdina supermarketus, naikina
parazitus, atsisako pietauti su Marija Kalas,
/.../ kratosi nuobodžio, liemenėle
apsuka kulkšni...*

William Levy

balta kaip debesėlis škuna
tykiai slysta lygiu dailiu paviršium
taip tykiai ir nuobodžiai slysta
kad noris treptelt ir surikt

varyk Steipltonai varyk
iškaršk kailį visiems miesčionims
prisivariusiems ligi ausų
o besišypsantiems lyg vaivorykštės

varyk Stivenai varyk
sukramtyk visus jų perlus
dildėm pagaląstais dantim
sutrink į žalią košę
ir pamaitink tas vaivorykštes

ar aš dar vyras klajoklis?
ar tik šeimos rūpestėlių pridusintas pudelis
dailiai sušukuotu paslėpsniu?

duok man savo Skitiją
saulės perkoštas vėjo dulkes
visus bolgarus chazarus hunus
pečenegus nogajus sarmatus

duok man savo Besarabiją
 pasiutusias Pruto undines
 jodinėjančias ant apkvaitusių Dniestro begemotų

varyk Steipltonai varyk
 išvaryk iš manęs apsimyžėlį netikšą lochą
 lai uždainuoja narvus ryjanti papūga
 Diana Rodžerson
 sušerk jai bizūnu aš noriu jos plunksnos
 badysiu ja save ir krauju rašysiu
 laiškus visiems šauniausiems
 Europos Sąjungos psichoanalitikams
 kad man iš krūtinės išluptų
 dygstantį mandrilo dantį
 kuriam pats niekaip nesurandu replių
 tik raitausi kaip kirminas
 nors visi sako oi kaip gražiai atrodo

varyk Stivenai varyk
 išvaryk iš manęs minkštų fotelių mylėtoją
 susigūžėlį besislapstantį
 tirštų dūmų uždangoj

kažkadais pačiam polėky
 gyvenimas buvo mane nugesinęs
 pritemdęs protą ir jėgą
 prislėgęs baisy nematomu svarmeniu
 bet vieną naktį susapnavęs trigalvį angelą
 išlėkiau į lauką ir pradėjau lot ant kryžiaus:
domines canis, domines canis...
 nesustodamas: *domines canis, domines canis...*

man tuoj pat iškvietė policiją ir greitąją
policija sukapojo į gabalus
greitoji susiuvo

susiūtas tapau truputėlį lengvesnis
matyt atliko, kaip sakoma, nereikalingų detalių
bet kažko, jaučiu,
neliko ir smegeninėj

varyk Steipltonai varyk
įvaryk man begėdišką kraujo siutulį
noriu šokt su Kibelės eunuchais
džihadistėm savižudėm Kadafiu apsaugininkėm
su pornoateljom ir provincijos pardavėjom
mušant ritmui:

bunga bunga Silvijau, bunga bunga Kadafi
bunga bunga Silvijau, bunga bunga Kadafi
bunga bunga ech bunga, bunga bunga
ECH!

tegu dzenas, sakau, apsiženijs su pasienio policija
gal bus lengviau kontrabandai
tegu pervargęs dėdė Atkatas pagaliau pasiima atostogų
pasauli, didysis prekystali, šok ir juokis
ir tu, Lietuva, daranti nusilenkimus
purvynėj

daranti nusilenkimus danų kiaulidėse
nusipenėjusių prekybos centrų garduose
kur kriuksi konservantai žviegia skonio stiprikliai
paskui jau čepsi milijardai vėžinių ląstelių

jos skverbiasi net į nekaltųjų kūnus
 ir niekada neatgailauja
 išgaudykim visas tas šliundras nanokunigais
 ar nanošunim: *bunga bunga – domines canes...*
bunga bunga – domines canes...
 AU!

noriu pasiversti šamanu pabaisa
 kurio liežuvis subyrėjęs į milijardus liežuvėlių
 visas jas išlaižytų tartum žiedadulkes
 ir užgertų pasitenkinimo midum
 ACH!

varyk šamane varyk
 išvaryk savo psichodelinėm bangom iš nekaltųjų
 piktąsias
 išplauk savo žvengimu iš nekaltųjų ŽIV
 ŽIVITE S MIROM tark su baisiniu akcentu
 ir prajuokink kokį Baikalo ruonį
 besiruošiantį nerti į pačius skaidriausius
 pasaulio vandenis

pasauli, skaidriausias krištole, tave kasdien
 prievartauja grobuonys
 besitaškantys juoda sperma
 tepantys savo lašinius palmių aliejum
 ir visur kišantys savo kilometrinius grąžtus

grėžia ir grėžia, grėžia ir grėžia
 kol vieną dieną be nuskausminamųjų
 pagręš dantį žemės mantija apsiklojusiai

miegančiai Apokalipsei
tada jau bus jos *bunga bunga*

o kol kas nesinervuokim
grožėkimės dangaus vaivorykštėm ir škunom
tegu mus gano alaus butelis ir lotosas
ir visą kūną nusmelkia
didysis OM

tai kas kad jį taria
SUNKUS ATODŪSIS

Steven Stapleton – eksperimentinės muzikos grupės *Nurse with Wound* įkūrėjas ir lyderis.

Huffin' Rag Blues – grupės albumas, už kurį esu labai dėkingas jį padovanojusiam Saliai Noizui.

Diana Rogerson – Steveno Stapletono žmona, vokalistė, bendradarbiaujanti su grupe *Nurse with Wound*.

Bunga bunga – taip Italijos ir Vakarų Europos spaudoje buvo apibūdinamos Silvio Berlusconi bei buvusio Libijos diktatoriaus Muamaro Kadafo rengiamos puotos ir orgijos.

gyvybė bet kokia kaina

mano kvailybė tapo stora lyg karvė
 prisėlino prie manęs bandančio pasimelsti
 nusijuokė kaip ano saldainio popierėly
 prisirišo sunkiausiu lenciūgu
 ir tampo mane visur
 tarsi kuolą

rankos kratosi
 kojos kadamuoja, gerklė plyšauja
 „paleisk, sterva, paleisk, sakau“
 pamatau kokią žmogų, nutylu
 darau plastiškus judesius
 apsimetu, kad plaukiu
 suprask, vakar palijo
 žolė šlapia, gerai slysta
 plaukiu per gyvenimą
 per balas į kitą gyvenimą
 gal įslysiu į kokią bažnyčią
 kur šviesą dalina
 ne vien pamokslus

kur poras ne tik tuokia
 bet ir draugiškai išskiria
 gal ir mane su kvailybe išskirtų
 svajoju
 dar ir pašvilpauju
 matau, iš tolybių baltos dėmės artėja
 artėja, jau ryškiai matau – angelai!
 o angelai šypsosi, šypsos
 iš tos šypsenos išlenda
 storas juodas liežuvis

liežuvis apautas batu

padas jo storas
siaubingai sunkus
o žemė palygint lengva ir puri

ir aš jau kaipmat
tarsi kuolas joje

štai ir išskyrė
prasmegęs
pagalvot dar suspėju

tik ankšta be proto
ir oro klaikiai čia maža
aš dūstu, aš dūstu, aš dūstu!

klausa tobula angelų:
iš po žemių kur gyvenimo nėr
kvailybės lyg mylimosios
šaukiuosi

jaunojo neurotiko eucharistija

*Iš gydyklos jis pabėgo naktį, per pilnatį,
O paskui, sako, tapo šventuoju,
Nors pats tuo didžiai abejoju –
Tokie šventaisiais netampa...*

Baobabas Tyzalojus, *Vilties namai*

idiotas... kretinas... imbecilas... daunas...
kartoju it maldą, žiedą sukiodamas rankoj
idiotas... kretinas... imbecilas... daunas...

durnius jei jau taip paprastai... nevykėlis... asilas...
žiedas krinta iš rankos
šalin viltį, laime sumauta!

šašas tyloj spindi lyg deimantas
laižyk šašą, laime sumauta,
šašas – mažytė gyvybės kepurė
durnius ir bažnyčioj – kepurė
jį iškart atpažįsta –
ant manęs puola visi urzgiantys klauptai
ant manęs puola staugiantis kryžius
puola Marija Morta Agota
sviedžia į mane nupjautas krūtis
mano akys užlimpa
esu aklas peliukas
aklas peliukas
bet jaučiu juodas katinas
aukso gijom išsiuvinėtu arnotu čia pat
jis žegnoja mane
aptaško šlakstykle
apsmilko

bučiuoja į kaktą: „sūnau mano“,
 bučiuoja į skruostą: „vienatinis mano“,
 bando į lūpas: „mylimas mano“
 pataiko į šašą
 ir lyg nukrėstas aršių elektronų
 puola ant kelių
 eina ratu aplinkui mane
 ir eis kol keliai pasrus krauju
 kol keliai prikrešės prie klapto
 iš širdies atgailaujant

jaučiu, jis labai religingas

išeinu iš bažnyčios, išbėgu
 pataikau į varpinę
 laukiu kol skambins varpais
 kol galiausiai apkursiu

noriu būt aklas ir kurčias
 noriu būt šventas
 durnas... debilas... kretinas...
 šalin viltį, laime sumauta!
 noriu pabūt kepure
 po kuria šilta vikšrui
 jo aklą krebždesį noriu girdėt
 besiruošiant namo – į kokoną
 man labiausiai rūpi kokonas
 ta įkaitus tylą nelyg po šašu

nesulaukęs varpų išbėgu
 krentu be jėgų kryžium
 sankryžoj

virš galvos malūnsparniai
 ir didelis Kristus tartum King Kongas
 malūnsparniai blerbia mosuojas
 taikos į Kristų
 Ša! surinka Jėzus
 ir visi jie krenta it musės

guliu kryžium ant sankryžos
 o jie krenta it sidabriniai
 man į akis – pravirkstu
 man į burną – užgiedu
 man į kišenę – pasipurtau

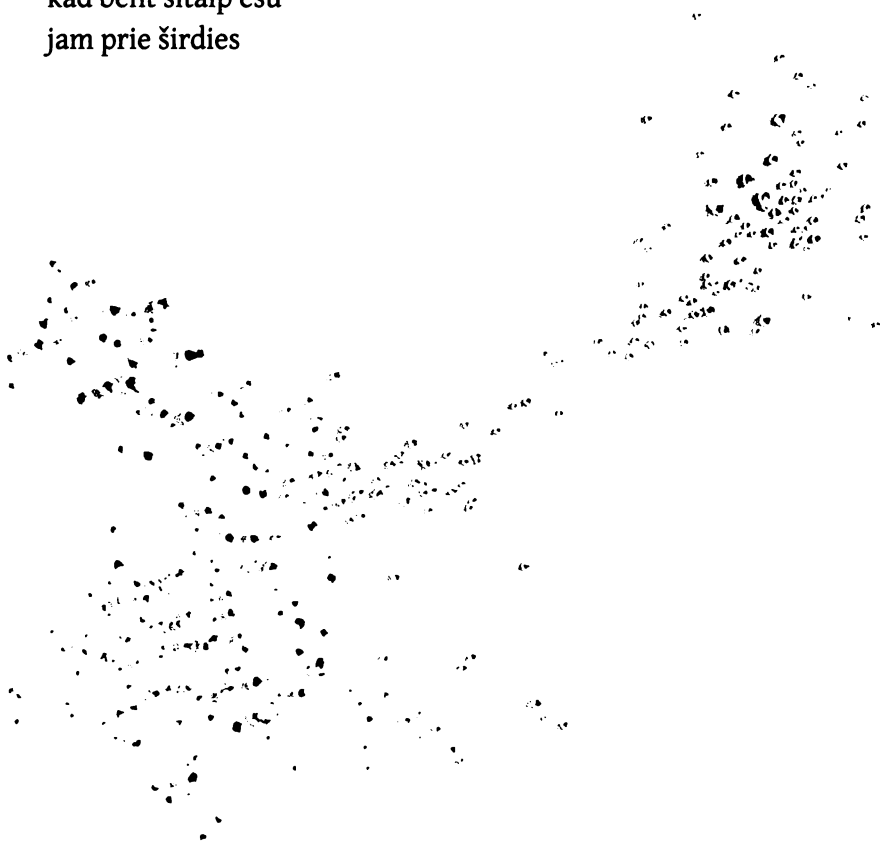
nusiperku vyno ir duonos
 knygų avių
 apsigyvenu tvarte
 miegu po ėdžiom
 šukuuoju avis
 apsiveliu vilna
 tampu visas vilnonis
 išeinu iš tvarto
 pūsteli vėjas
 pakylu į dangų

sklendžiu
 levituoju
 kol galop
 prikimbu prie didžiulės krūtinės –
 juokiasi Jėzus
 kokio minkšto aš proto
 koks aš beprotis

kvatoja sau
Kristus didžiulis tartum King Kongas
iš to juoko
net ima būgnyt sau į krūtinę

regiu artėjant jo kumščius
regiu
tuoj būsiu priplotas
pritrėkštas meilės

užtai laimingas
kad bent šitaip esu
jam prie širdies

per obels žiedus
ničnieko nesimato –
palaimos tvora

gal jau lašnoja?
ne, tai vandens čiuožikai
ratilais buria

ant pirštų galų
po mano delną vaikšto
klastūnas uodas

lekioja pievoj
optimistas drugelis.
o kur aš toksai?

šnekasi vėjai.
kažką pasakyt bando
gulbė nebylė

dangus net žiba,
bet vis vien kažko pikta
nukranksi varna

varnėnai būriais,
o vanagas išdidus –
skraidžioja vienas

manęs nenuskriaus –
pačios šalčio sukąstos
dreba dilgėlės

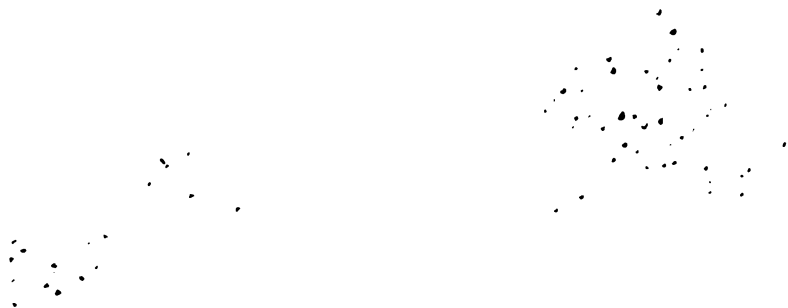
Gintarui Palemonui J.

rupūž kaip širdį knaisioja ugnies šerniukas
ir drebanti ranka užtaško kraujo dažą
ir kūkčioti pradėjęs drobės veidas sukas
į tamsą bet vis rėkia maža maža maža

ir troškuliui ranka paleidžia naują smūgį
jei reikia še akies šviesos ir še tau juoko mėlio
per visą mano širdį ir per visą mano ūgį
prikritę per akis audros ir karšto smėlio

ir jį bandau išbert per savo juodą kraują
kratydamas rankas mojuodamas kaip vėjo dalgiais
per upės dugną braukdamas per dumblą sraują
kad pasibelstų jie tarsi marguolių alkis

ir šliaužtų tie paveikslai šnypšdami per mano pievas
ir sėlintų lėtai prie dūkstančio ugnies kiauliuko
ištryškus nuodui vėl kvepėti imtų ievos
ir džiaugsmo prilašėtų bent perpus stikliuko

aš nebesulaikomas ūkiantis
klykiantis sprunkantis į pašalius
klajojantis su baimėm nuogąstavimais
susigūžimais

nuolat regintis tavo juodas
blizgančias plunksnas
corvus corax

esu sklendžiantis drauge su karstais
tūkstančiais karstų
ant jų galiu joti kaip ant skitų žirgų
Ponto stepėj
vienišas ant tūkstančio tvirtų žirgų

galiu jais plaukioti tarsi valtimis
po Dzūkijos ežerus
vienišas tamsus siluetas
virš gilių ežerų

gultis tarsi į lovas
Beinako pilies menėse
šnabždėtis su iškiliom
hercogienėm kvepiančiais plaučiais

ar tik ne tu jų prikarksi
corvus corax

aš nebesulaikomas klajoklis
išpūstom oranžinėm akim
bučiuojantis tamsą
vis susitrenkiantis į šviesą
kuri prakauliais kumščiais

beldžiasi į mano keistus
švelniai tariant regėjimus
ir šie žagsi trūkčioja aimanuoja

verčiau jau tamsa
corvus corax

baugi tamsa
kuri mane ryja
o prarijusi guodžia
kad aš – tikrai ne baisiausias

esu keliaujančio karstų miesto sargas
apdriskusiais drabužiais
nudriskusiom mintim
iš kurių manyje
nuolat auga šiukšlynai

o tu po juos kapstaisi
corvus corax

o tu nuolat po juos kapstaisi
trokšdamas kad nebesulaikomai
išklykčiau
visas savo piktdžiugas
visus nemylėjimus
silpnesniųjų skriaudimą
visas išdavystes
kad apsipilčiau gėdos prakaitu
lyg sieros tirpalu

nors pats puikiai žinai – neišdegs
corvus corax

prisipažinęs tapčiau sėslus
 kaip prievažnyčio rūpintojėlis
 kaip utėlė klajojanti po to paties šuns gaurus
 kaip saldžiais kvepalais atsiduodantis štilis

neišpažinimai mane degina
 tampa kuru
 kurio prisipildęs galiu klajot su savo kolonija
 po begalinius nakties plotus

negi dar nežinai – tik mirtis
 padovanos išpažintį
 corvus corax

tą naktį visa mano karstų flotilė
 nutūps ant vieno Dzūkijos ežero
 – ant Didžiulio –
 su pakrančių sargybiniais –
 didžiausiais baulbiais
 ir įsiviešpataus tokia tyla

kad aidint paskutiniams
 mano širdies dūžiams
 pagarbiai
 sulaukysi kvėpavimą

o tada tavo snapas
 išganyš mano kūną

iš mano kaulų kraudamas lizdą
 negalėsi patikėt
 kad jie – tuščiaviduriai

kaip tavo
corvus corax

vėjas
per juos švilpaus
visais paukščių balsais
lies nesibaigiančias paslaptis
tau tiesiai į ausį

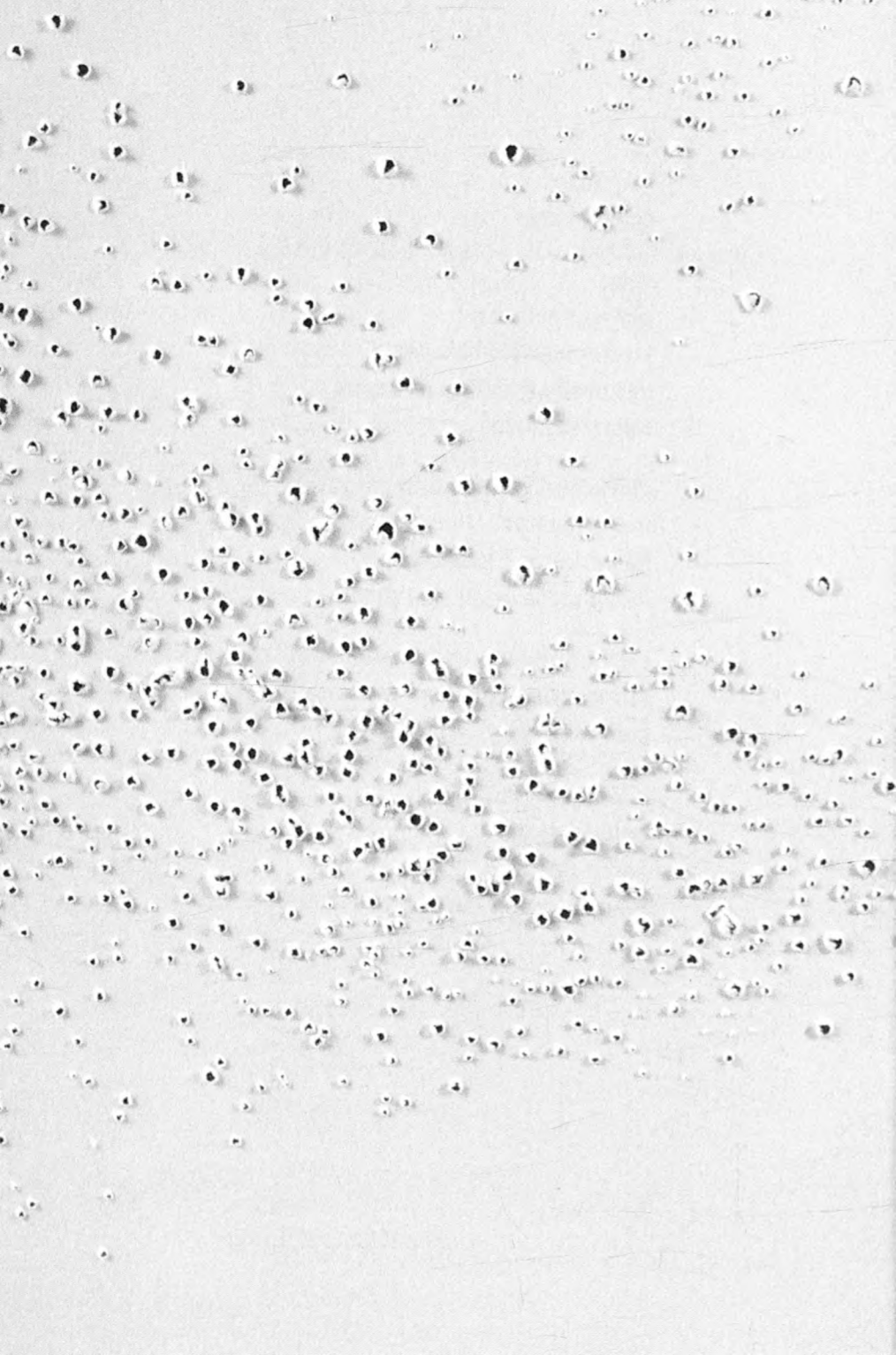
galėsi kinkuot palaimingai galva
mane narstyt
lig paskutinio kaulelio
ir žegnot savo galingu snapu

esi vienintelis
kuriuo pasitikiu
corvus corax

juk taip noris
palengvėjimo
kad ir po visko
mano juodasis kunige

Corvus corax (lot.) – kranklys.

Didžiulis – taip vadinamas Daugų ežeras, kuris išties didžiulis.

gailestingasis
morfijus

ak, kaip gražiai spragsi
virš laužo žarijų
pačirškintos pusiaunakčio gladiolės
lotofagų burnose –
net ausų plaukeliai žybteli
valty gulinčiam silenui
po mėnuliu
su virpuliu laukiant
kada prakaituotą kaktą palies
plėvėta undinės ranka...

provėžose vanduo
ir benzino dėmės
lyg skerdžiamos varlės
kvykia buožgalviai

žinau, jie naktį vėl
atplauks pas mane
į lovą
per rūką lempų šviesų
nutiestais
latakėliais

nebegaliu daugiau
apsikloju celofanu
apsikamšau visas skyles
visas lig vienos
giliai kvėpuoju
krūpčioju
tuoj pat prie jo padūmavusios
plėvelės
prisispaudžia
išsipūtę akių obuoliai
burna jau siurbia celofaną
vien celofaną

nufotografuokit
nu nufotografuokit mane tokį
kas nors!
mažu atbudęs
ir į save pažiūrėjęs
mirtinai išgąsdinsiu fobiją

kraujas
dūzgia
lyg venom
keliaujančios
musės

rankose
penkiapirščiai
vorai

vis gnybt
gnybt

paryčiais –
nusibaigęs
visas net mėlynas

ar tavo mėlynos rankos
reiškia begalinį nakties
glėbį ir šalia atgulusį
nemigos lavoną, Psichodele?

gyveno kartą berniukas
mylėjęs mėnulio šviesą
glamonėjančią jo šypseną

ar tavo mėlynos pėdos
ketina mane nuvilioti
į salą, kur miglose susiduri
su savimi ir apsipili šaltu prakaitu, Psichodele?

vieną naktį berniukas
irklu lyg lydeką
į šoną nubloškė mirtį
ir vėlei šypsojos

ar tavo mėlynos nemirksinčios akys
sugers visas mano mėlynės
visas žaizdas nuo šio gyvenimo kūno
žvaigždžių spygliuotos vielos
nudraskyto?

kartą pamatęs žaizdą ant kūno
berniukas ją čiupo
ir sviedė it akmenį
per vandenį – ežeras
tik šypt, šypt, vos neužsikvatojo

tada tu irklais numezgei valtį, Psychodele
ir mes išplaukėm rūku
į savo paslaptis, į uždangas
į savo alpulius, į nuoskaudas
kurios pasirodė gyvesnės už mirtį

o berniukas maudosi
mėnulio šviesoje
mūsų nevikrius šešėlius regėdamas
ir šypsos: kokie mes juokingi –
silpni lyg numirę
savimylės lyg nemirtingi

veltui tie vargšai dvyniai gviešias mano spenių
esu akmuo, vienatvės statula, įsitempusi baimė
žinanti: viskas tuoj sprogs
nes pasaulis tapo per ankštas
nes pasaulis – tarsi kaimenė
rujojančių gelžbetoninių dramblių
nuo kurių siaubingo šėlo
net tingūs apsirūkę gamyklų griozdai
stiebias į dangų
deja, juodi debesų šliužai
tuoj pat juos paženklinas neapykantos šliuže
o begalinis pitonas
įsigavęs pro visus vamzdelius ir plyšius
šaltakraujiškai atliks savo darbą;
jis – nesulaikomas galingas rimbas
aš – tik suakmenėjusi mėsa, kuri užuodžia:
jo viduriuos – detonatorius

gūdūs laikai ateina, vaikeli, gūdūs laikai,
nebepadės nei tavo mylimas budaprenas,
nei smegenis glostančios rožinės dujos;
moteris, sukryžmintą su malūnsparniu,
tuoj nušluos nuo žemės paviršiaus
paskutinį poetą, jo kraujai ištikš
ant barakų langų
laižys juos šizofrenikės senmergės
tik vargšės nežinos,
kad poeto kraujas – klėjai,
priklijuojantys šmėklas prie visai neblogo gyvenimo;
tai štai
jų liežuviai prilimpa prie stiklo
antakiai šauna viršun
išsprogusios akys
delbias žemyn
ir pasiekusios žvairumo rekordą
išnyra –
štai tau, vaikeli, ir naujo pasaulio portretas –
vargu ar nuo tokių šmėklų
tau bepadės budaprenas – – –

Kaip ir „Vilkė“, šis eilėraštis parašytas Augustino Našlėno fotomontažo fragmentui.

Budapren – klėjai, buvę populiarūs tarp toksikomanų. Miškely netoli mano namų mėtydavosi galybė jų tūtelį.

paniuręs regėjo: pirmasis kambarys apėjęs voratinkliais
 ir mėsingu pelėsiu, antrasis – prikimštas gegučių,
 trečiasis – storų pagalvių ir šeimyninio dusulio,
 ketvirtasis – priekaištų lyg nesibaigiančio draskymo,
 penktasis – priluptų vaikų, virstančių monstrais,
 šeštasis – iki baisinio dydžio išpampusių širdžių,
 viena ant kitos urzgiančių, jų dantys atsikišę
 lyg giliavandenių ungurių, septintasis –
 vien šalta neviltis, ilgos smaugiančios rankos,
 purtantys gargaliavimai. visai čia pat yra aštuntasis,
 kažkas sušnabždėjo. didelis ir skaidrus.
 visus šituos praryjantis.
 bet kad akys nušvistų, turi praryti degančią žvakę.
 kitaip viskas vėl kartosis. vis tamsiau ir tamsiau.
 kol nebeliks kelio atgal. vien rūšio glėbys.
 it šalta lėtai susigniažianti kilpa.

delnais jis griebėsi už kaklo. jeigu yra kardų rijikai,
 kodėl negaliu praryti degančios žvakės, iškošė.
 akimaju ausis pasiekė čaižus griausmas.
 apsidairė: ant septintojo kambario sienos –
 didžiulis įtrūkis. lyg padrąsinimas.

prarysiu, užtvirtino.
 delnai susigniažė į kumščius.
 prarysiu. prarysiu.
 rėkdamas stambaus kalibro keiksmožodžių kulkom
 suvarpė sieną. pro ją ėmė spjsti šviesa –
 tvykst, tvykst! – staiga išsigando, susigūžė
 tarsi į jį būtų nukreipti taikikliai
 ir lyg vaiduoklis pasitraukė į tamsą.

kiek patūnojęs vēl ģē regēti
visus septynis niūrius kambarius.
veidas pamažu išsilygino, nurimo
ir nevalingai nusišypsojo.
jautės baisiai patenkintas. sugrįžęs.
siaubingai saugus.

nusiskuto galvą
ant kaklo pasikabino
šimtą aštuonis rutuliukus
sėdėjo lotosu
giedojo mantras
kurių dorai nesuprato

nesuprato ir kai ko banalaus:
vienintelė sąlyga išsaugot
namus ir šeimą –
neištikimybė

patinas tekus beribis
jo širdy
daugybė kišenių
tamsesnių
už vilko valandą

jei sukausto ugnies baimė
patinas nevirsta
romantišku savižudžiu
nakties drugeliu

jis kaip šmėklų radijas
nors išjungtas
ima transliuot
neaiškų šnypštimą
o paskui riaumojimą

vienąkart medituojant
išsijungus

jo nervai užsidegė
lyg tūkstančiai drugelių

jis nušvito

grįžo su liepsna
prarijusia mąstymą
į namus
ir juos pavertė tuštuma

dūme dūmeli,
virš galvos susivijai –
ar aš karalius?

suvirpu delčioj –
iš aukštos žolės kelias
arklys vaiduoklis

ataugs ataugš dar –
nuplikusią mergaitę
glosto gorila

nerimsta šiaurys.
po oda žymiai šilčiau, –
sako pašinas

o mūsų mūsų!
į išvietę suskubo
pasitart vorai

ėmė ir kažką
labai svarbaus pamiršo
neužmirštuolė

prasiskverbęs štai
kamienas per kamieną –
ot duoda medžiai!

Donžuanas visą savaitę buvo blaivus
todėl be jokio vargo
kažkur prie Belorusijos
iš dangaus krentant Karvutėms
susikvietė draugus pašvęst
arba tiesiog – į orgiją

pirmasis atlėkė
karo dezertyras žąsinas moliūgas
paskui – Melnikaitė – kone gražuolė
Maksimas Gorkis rūkantis West
jam už parankės įsikibusi Ofelija, pusiau gyva
dar vienas ekstra bolševikas
petingas Klemensas, kuris čia pat
pareiškė, kad jam svarbu tik petingas
toks vienas fricas ant brauningo
atjojęs tiesiai iš eilinio baltaus Reichstage
und undinėlė nuo linksmojo Dunojaus;
galiausiai – geiša, kuriai viskas nuolat dzin
ir netgi – našlaitėlė gero būdo
o kiek dar neišvardintų kitų...
žodžiu, svečiai suplūdo
iš visos dailios šlovingosios šalies
nuo Alpių, Nagasakio, iš Kėdainių –
tiek Belorusijos pasienis neregėjo
dievaži

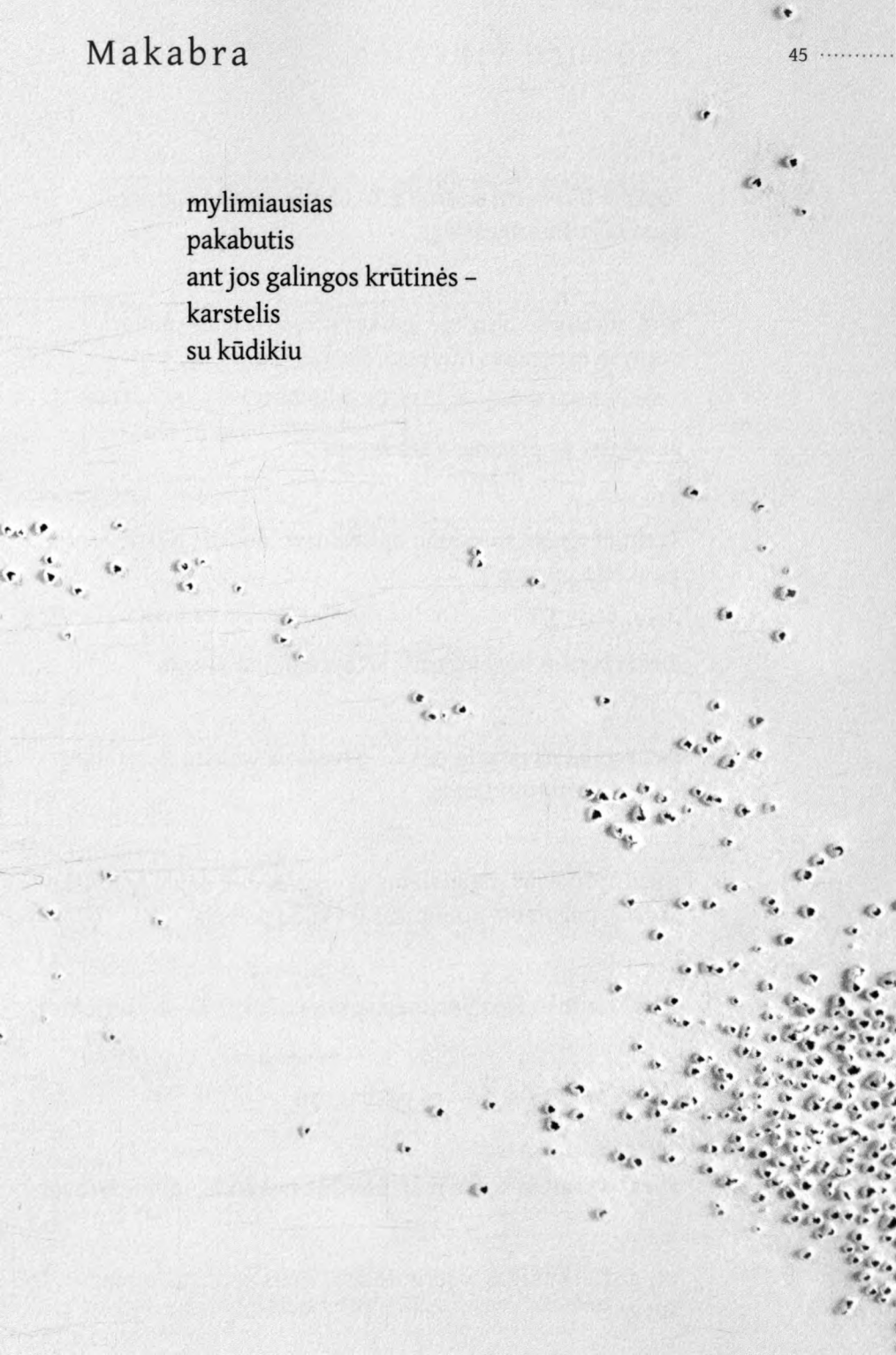
dar nieks išties neprasidėjo
bet kukuot ir dūsauti suskato Melnikaitė
Maksimas suburbėjo: ji matyti dar mergaitė,
o ši nugirdusi lyg žiežula pasiuto
ir ištarė visiems *sudiev*

po šito žodžio pikto
 Ofelija kaipmat apalpo
 tiksliau parkrito negyva
 gaivint ją bandė ekstra bolševikas
 bučiavo, pūtė orą lyg Eolas: ach, ach, ach!
 petingas Klemensas darbavos rankomis
 krūtinę spaudė: und und und!
 net prikėlimo maldą sukalbėjusi
 našlaitė gero būdo
 padėt jau niekuo negalėjo
 ir taip Ofelija, kaip būtų gaila,
 pasieny amžiams užusnūdo

kokia čia gali būti orgija be jos!
 sukliko fricas, brauningą sugriebęs,
 jam tuoj keiksmazodžiais riebiais
 atitarė Maksimas,
 šių išsigandęs metėsi padangėn žąsinas moliūgas
 kiti paskristi nemokėję
 nėrė beprotystėn.
 tik geišai, aišku, viskas buvo dzin

į ją pažvelgęs Donžuanas tuoj prakalbo blaiviai:
 nu nieko sau, kokia mirtis greita!
 palaidokim Ofeliją gražiai
 ir dar gražiau paruoškim savo meilės guolį
 ir jeigu pasistengsim, patikėkit,
 jis pačiai mirčiai
 tikras kapas bus.

mylimiausias
pakabutis
ant jos galingos krūtinės –
karstelis
su kūdikiu

snūduro virvelės

. . .

lopšinė būsimam poetui: mik užmik, akeles pamirkyk
į juodą košmarų rašalą...

. . .

virš horizonto išsirietė vaivorykštės vikšras – štai ir
suplyšo mergaitės liūdesio lėliukė

. . .

saulė dar su pižama, o jau švinta...

. . .

švelniai saulės spindulio apkabintas medelis nusižiovauja
paukščio giesmė

. . .

žirafa šypsos begemotui – artėja balionų šventė

. . .

varlė gyva pavasario dėka – pavasaris vaikšto išsiskėtęs,
kad jos nesumindžiotų

. . .

gandrų triskart daugiau nei skersinių, bet dėjau ant visko
skersą, pagalvojo gimnastas ir išėjo į pensiją

. . .

kaskadininko išpažintis: esu pimpis, šokantis su žirklem

. . .

lėktuvas ant šiferio – aš pasimetęs!

. . .

vyrai, vyrai! ta kekšė man kiaušus nukando... ir emigravo!

. . .

tas girtas kunigas, o jergutėliau, visus pradėjo žegnot
špyga

. . .

vakar atidariau senelių petingo klubą ir iškart tapau
turtingas

. . .

Jėzus – jėga, kuri avinėliu bokso ringe nugali mantikorą

. . .

kai miegui pastatė namą, įgriuvo stogas ir jame lizdą
sususuko žaibas

. . .

skurdas – nuostabus žaislas svajonėms

. . .

aš, mažas žuveliukas, regiu juodą ilgą rėkiančios
žuvėdros liežuvį – blia, kaip spjausiu!

. . .

mano vaikystė užmetė meškeres virš bedugnės –
dabar tie padarai mano galvoj

. . .

atitirpusios sąmonės nuošliaužos ant nutirpusių rankų
– šios sužaliuoja, o akys laisvai susiliečia su akinančios
saulės srautu – aplinkui žydi gegutės ir begemotai –
jaučiuosi suradęs namus

. . .

neišmatuojama tuštybė – tai ne dzeno tuštuma
neišmatuojama

. . .

ir atpūtė, o siaube, pavasaris katei eilėrašį
apie sterilizaciją

. . .

pensija – sunkiai nusakomas literatūrinis žanras

. . .

homofobija: per miegus jis plovė morkas, o pabudęs
mirė iš gėdos

. . .

ko gi taip dunda žemė: a, tai King Kongas ant
brachiozauro pas Spielbergą į svečius atjoja

. . .

lok, patranka, lok, kol taika karavano žingsniu pro šalį
eina, kol neatsikrenkštė ir į tave neatsisuko

. . .

berankis berankį tuo nelemtu netekties akimirksniu
vienas kitą apkabina

. . .

jau bandė išžagint, ir še tau kad nori – prisiminė,
kaip mama jį mažybiniu vardeliu šaukia

. . .

ramiam ant rankų tupia balandžiai, romiam – angelai

. . .

skundikas, dalijantis nosines apskūstiesiems

. . .

suleiskite tai nenuoramai ligoninei morfijaus ir ji
kaipmat pataps ramia sanatorija

. . .

prieš mirtį pirstelėjo, įkvėpė ir maloningai išleido
paskutinį kvapą

. . .

savo protu aš nuolat rengiu iškylas savo kvailybei

. . .

man paryčiais nuolat į kaukolę beldžias girta kefyro siela

. . .

patricijaus pusryčiai: į pilvą susivarius peilį amazonė
deklamuoja Salomėją Nėrį

. . .

persigandusi pirštinė – šešiapirštei plaštakai artėjant

. . .

apie gero poeto knygą: net susukus vidurius jos
nepaleidau iš rankų

. . .

juodas katinas ant vilčių palangės tupi

. . .

prie jos įkapių jam ėmė pūliuoti tvarstis

. . .

įstumtas į valtį nuėjo vandeniui

. . .

dėlė, lakanti ant liežuvio – nebylio girdoma

. . .

darboholikas pils, alkoholikas gers

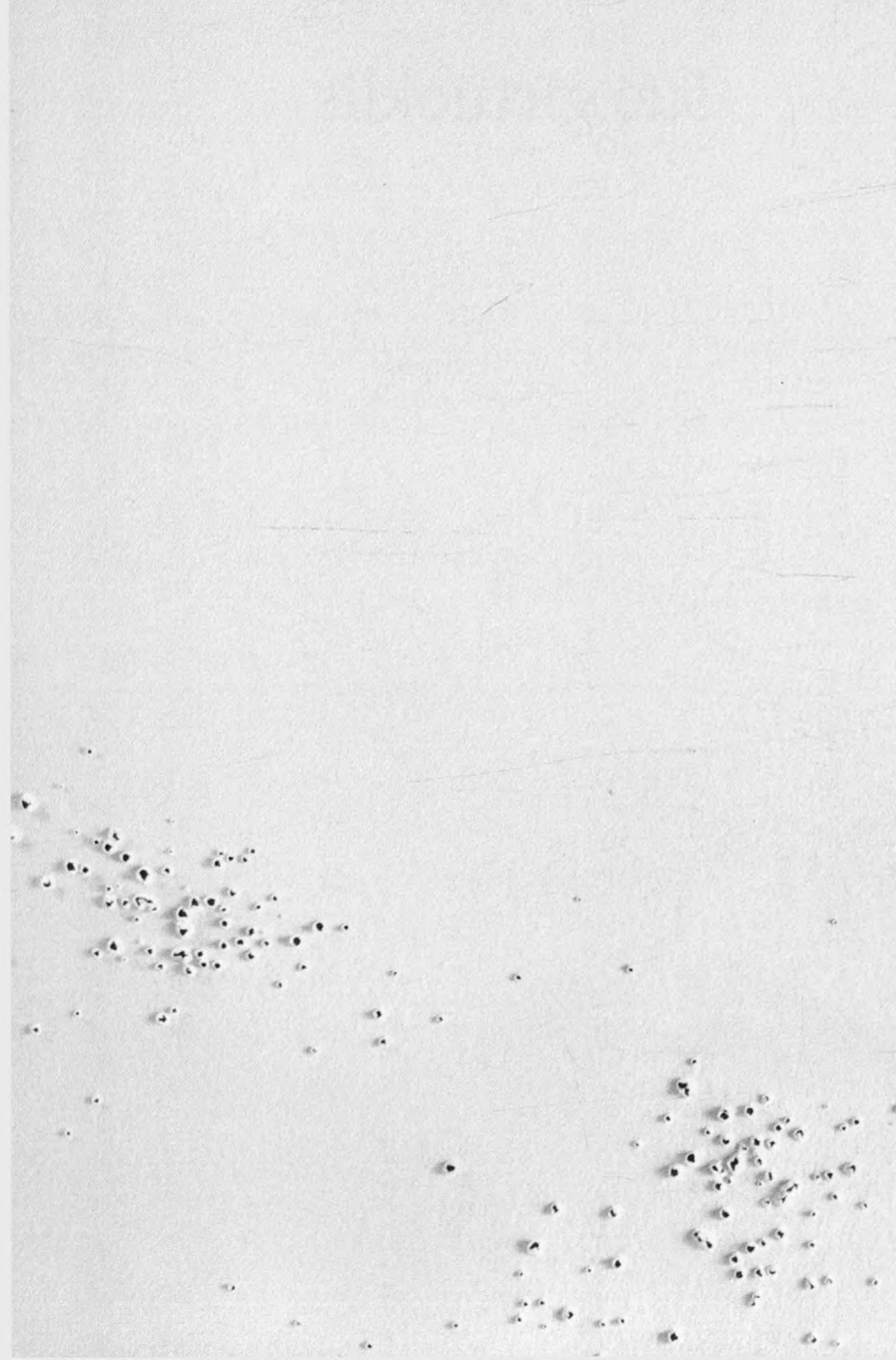
. . .

karpių nerštavietėj plika galva: mėnulis

šuo girtuoklis

tuo metu kai kengūros padėjo
duobkasiams matuoti duobių ilgį –
peršoks – neperšoks
aš panirau į tamsą
– tikrai neperšoks –
ir susidūriau su moterim
sutverta iš atitrūkusios
kometos uodegos –
tai kaip dėjo
iškart peršokau per visą save
ir iškritęs iš mėnulio
pyliau į žemę

lig šiolei
gyvenu tarp
žiežirbų

I

suplakit bizūnais mane negaunantys šviežio lietaus
 lai strėnas badys deguliai, krūtinėje žiaukčios rupūžės
 ir savo gruoblėtais delnais man neškit vien širšių medaus
 kol kvykiančioj Muto tamsoj tupėsiu tykus susigūžęs

ir lauksiu pakol pilnatis į dumblo šlaunis pabučiuos
 kad valtimis plaukioti imtų didžiulė pražyduš aguona
 čia merdintis vyras ieško išdžiūvusios savo pačios
 čia snaudžia suvytus tauta, žiaumoja pelijančią duoną

Ešmunachalasai, bičiuli, nuplauki manąją širdį
 kad ji negirdėtų daugiau, ką dabar jinai girdi:
 aš iškeičiau meilę į baimę savom abejonėm

aš triušis, driežiukas, įstrigęs į gurklį gyvatės
 susigūžiau visas net šlubį Astarą pamatęs
 net kuktelėt neduodu savo kūmutėm dejonėm

Baalas – vakarų semitų lietaus ir vaisingumo dievas, mirštantis ir atbundantis, turėjęs įvairiausių silpnybių.

Mutas – galingas mirties dievas, sukelia sausrą ir nederlių, siunčia žmonėms ligas ir mirtį; pavojingiausias Baalo priešininkas.

Ešmunachalasas („Ešmunas išgelbėjo“), taigi, Ešmunas – mirštantis ir prisikeliantis augalijos, gydymo dievas.

Astaras – astralinė semitų dievybė; vaizduotas kaip atgrasus, pasipūtęs neūžauga, kuris žuvus Baalui stengiasi užimti jo sostą ir tapti visų valdovu.

mano žvejus sudraskei ir kraujais rėkdama apsipylei
ant nuogo garuojančio kūno, kad išpažinčiau, Anata
savo nuopuolių plotį, nors tavo beprotiški vyliai
jau spėjo išgroti siaubingai pasiutusią natą

štai pasiutusios žiurkės į mane vandenynais atplaukia
jau matau jų snukius, išpūliavusios gerklės net rūksta
lyg pats Jamas jas glostytų kėsliai prieš plauką
jos pasiutusios, bjaurios, joms mano žydėjimo trūksta

mano švytintys sodai kvepiančios pelės aguonos
mano gulintis tėvas prie duonos – šamas Dagonas
jie visi mane liečia girdo rugiu ir svaigina

svaiguly mes apaugam narsa, vėzdais baltais it lelijom
o tada kad pradėjom daužyt, o paskui vien tik lijom ir lijom
ir mačiau, kaip praryja vanduo Jamo surūgusią miną

Anat, Anata – galinga medžioklės ir karo deivė, Baalo sesuo ir mylimoji;
stipri, narsi, valdinga ir pasiaukojanti moteris, visgi neretai sklidina
nesuvaldomų aistrų ir įtūžio.

Jamas – jūros, nevaldomų stichijų dievas, požemio jėgų įsikūnijimas,
Baalo priešininkas.

Dagonas – grūdo ir javų dievas, žemdirbystės ir žvejybos globėjas,
maitintojas, Baalo tėvas.

III

kirminais riebalingais graužia mane nuobodybė
 žandikaulių puotoj tik kretantis tarnas esu
 dar naktį šeliojau, mergelės į paširdžius gnybė
 saldžiausiai it rojaus bitutėms nektaro būtų gausu

paskui vėl kraujai: Anata visas jas surijo jau rytą
 tegul ir paspringsta pavydo pykčiu karčiu
 čionai po pėdom man vis viena seniai parašyta
 kad būsiu išdegintas vėlei klajojančių smėlių karščiu

dygliuotąją kiaulę regėjau mano vaikučiais prišertą
 Danelas joje atpažino gražuolę baidyklę Ašertą
 Šalimas iš kaulų lietaus miestą vaiduokliams statys

o aš nuobodybėj sustingęs tarytum paliegusi sraigė
 nepaisyt bandau, ką juodo kas smėly išskaitė
 nors baigia akį pagrauzti it musė įpuolus smiltis

“

IV

vėl pagirios baisios užklupo ir vėl ta keista bejėgystė
 net gėda prisirpus tarytum arbūzas padėti negali
 prisėlino Mutas ir mikliai kaip kūdikį baltą suvystė
 į skarmalus juodus ir tarsi lavoną paspyrė į šalį

ir aš ribavau toks bejėgis pakol atsidūriau bedugnėj
 ten volunge kniaukė mirtis, nuoga rudaplaukė gražuolė
 bet aršiai pagriebus mane jau dirbo iš odos sau būgną
 kad pergalę Muto galėtų išbūgnyti uoliai

deja, toji kvaiša daili pamiršo dar vieną būtybę
 kuri it savąsias avis gano liūtų gausybę
 ji šoka prie Muto peiliuoto, žaizdoja, bet burną pražiodo

o liūtai tuoj puola vidun ir riaumodami klaikiai išdrasko
 jo vidurius, širdį iš žvakių, kur dega negyvėliams, vaško
 ir aš pakirstu iš to liūno begėdiškai juodo

V

išlaižysiu tavo žaizdas slapčiomis kaip šuva, mylimoji
tegu sunkias gėla lyg į tvarstį į mano pasaulį liguistą
išlaižysiu, kol miegas myluoja tave, kol nuvargus sapnuoji
kaip patrakėlis meilės lietus ištirpdo nesantaikos luistą

išbučiuosiu tavo pirštus kaip žiedais suputojusią slyvą
prie kurios net ir naktį plaukia svajokliai sūpuodamies valty
išbučiuosiu taip aistriai, kad net jei surastum negyvą
tau pakaktų aistros mane iš numirėlių luomo prikelti

taip, išties, patikėk, tarsi pasakoj lūpų užtektų, vien šilto
ir tykaus pabučiavimo, tokio tykaus, kad net širdys nutiltų
bent sekundę suklusdamos: meile, kokia melodinga

ta gyvybė, kai mezgasi, spurda ir niekam negirdint alsuoja
tik visatai į didelę ausį it paslaptį lengvą niūniuoja:
net ir juodumos lenkiasi šviesai – kometomis sninga

tau pasisekė:
esi didelė ir graži
tavo skiauterėj linksmi klaksi eunuchų sėklytės
tavo kanopos įskelia žagsulį bet kuriai begemotiškai žiurkei
tavo seilės pripildo kibernetinius čiaupus
iš jų geria tavo devyni žaislai
taip pat dešimtas – astmatikas

viršūnėlėj tavo gimdos – besišypsantis aukso veršiukas
viršūnėlėj tavo kaktos – aukštosios įtampos gysla
viršūnėlėj tavo akių – šventas tviskantis priesakas

dugnu dugnu dugnu lekia tavo kanopos o šnervės
dugnu dugnu dugnu atpučia kraują glostantį rūką
dugnu dugnu dugnu atšliaužiantiems prie šulinuko

prašau, dar, dar ir dar
dovanok man sueitį su voratinklių gūžta
dovanok man sueitį su akligatviu, su pelėsių baubu
su epilepsija, su tavo antausiais!

iš savo gelmės ištrauk patį tamsiausią spindulį
pririšk juo mane prie savojo pulso
ir aš tau kiekvieną naktį losiu ištikimybės ariją
„noriu būti geriausias“

dugnu dugnu dugnu tipena broliukai vaiduokliai
dugnu dugnu dugnu kiauksi ir vaiposi kokliušas
dugnu dugnu dugnu einam į linksmą šėryklą

tu mane išmokei ryt gemalus užsitepus uogienės
 tu mane išmokei sakant labas išpūst eterį
 tu mane išmokei virst inkubu kitų sužadėtinėms

atsiuntei raguotą mūkiančią karma
 ir aš laižiau jos spindinčią rageną:

televizoriai šoko armonikos vėmė
 radiatoriai žvengė čiaupai riaumojo
 šaldytuvai siūbavo durys suriko

dobiau!
 bandžiau tave nužudyt
 bet kaip visad buvai per arti, buvai per sunki
 mykiau ir dusau
 mykiau ir džiaugiaus kad buvai taip arti
 iš tavo gilios pažasties
 išribavo senių barzdotųjų choras:

„Liekčio pakinkliuose savo naujųjų akių paieškoki,
 Edi iš Tėbų, bičiuli, nebūk ablaūchas,
 šortus savo raudonus pienių girliandom papuoški
 ir šutinki oriai pas ją, o mes pačepsėsime.

tik negalvok, kad ėmė likimas tave ir išdūrė,
 pats su tom broškėm juk prisidirbai kaip psichas,
 argi Jokastė tau ne slėptuvė nuo pikto ir sukto pasaulio,
 tad virinki oriai pas ją, o mes padundėsime“:

dugnu dugnu dugnu satyrai atsiveja ožką
dugnu dugnu dugnu iš paskos nespėja sifilis
dugnu dugnu dugnu silfidės atjoja ant mieto

tu šypsojais žibutėm o aš paėmiau žirkles
kirpau tarp šlaunų o tu užmigdei kraujo fontaną
puoliau tamson o tu pavertei nuomarį pavasariu

nubudau be galo švelnus
tarytum sūnus

glostei kartą mano ausis
ir didele burna dudėjai:

„tu skystas nuo gilumos iki atabradų
skystas, užtai beprotiškai geras,
šituos rūsiuos, kur per miegą
tarpukojo ieškai savo kapšelio
nuolat mane surandi

mes taip stipriai vienas kitą suradom
kad man sykį atvėrus duris
ir tarus „eik kur tik nori“
tave ištiko baisus kosulys

esi taip gražiai
taip giliai į mane įtikėjęs
kad vyzdžiai tavo lekioja
o rodos žegnoji

dugnu dugnu dugnu sau prisiimtą kaltę dėl mano žaidimų
dugnu dugnu dugnu savo bailumą šildantį mano haremą
dugnu dugnu dugnu savo tobulą klausą mano troškimams

tavo sausos sėklytės taip meiliai kutena
skamba kalėdų varpeliais kvepia velykom
esi įkvėpėjas, žinai?“

taip, žinau, man pasisekė:
dusdamas tavo glėby vis regiu
koks begalinis tavo gerumas

rūkas glosto akis miglos sunkias per kūną
ląstelės prakaituoja
pamenu... tos tirštos ūkanos...
lyg vienu metu būtumei nusileidusi nuo kalnų
ir išnirusi iš įdubos
pasklisdama dideliu plačiu kūnu
besiveržiančiu iš visų angų įtrūkių įlomių
lėtai apgaubiančiu...
ir aš jau tavo apsupty, tavo glėby
pilname aromato ir dujų

apkvaišęs ir pašėlęs
išsigandęs ir geidžiantis
aptemęs ir švintantis

nežinantis kurioj pusėj rytai, o kurioj vakarai –
„su manim visur rytai ir visur vakarai“

nesuprantantis kas tas baltas blyškus diskas
virš galvos – mėnulio pilnatis ar saulė –
„saulė ir yra tikroji pilnatis“

paskui išgirdau lyg iš tunelių
ataidinčius riaumojimus –
it šešėliai iš už tavęs
– jau susitelkusios stotingos ir tvirtos –
lyg nemačiom gimdytum
ėmė lįsti ir aplink slankioti
panteros ir sidabriniai liūtai

jie kiūtino pro mane glaustėsi

lyžt lyžt

imu nujausti, kad jau seniai esi mano žmona
ir mylimoji:

drauge sodinam pomidorus česnakus salotas
bučiuojam žydinčią slyvą
ir mylimės lysvėse

lyžt lyžt

imu erzintis, kad esi mano meilužė
ir nuodytoja:

slankiojam painiais viešbučių koridoriais
lyg eidami į svečius pas Asteriją
ir tu nemačiom žnybi man į paširdžius

lyžt lyžt

imu suprasti, kad tavo gydyklos
pačios saldžiausios:

jų palatose švilpauja volungės
o stebuklingą mikstūrą
tampa tavo taiklūs žodžiai
lekiantys į mano neurastenijos taikinį

viena pantera nukanda man ausį
kad galėčiau geriau tave girdėti

Bethovenas įsiklausęs į tavo širdies dūžius
teškia devintąją bangą
tuo įsišėlusiu Van Gogu

ir aš nei gyvas nei miręs
 atgulu paplūdimy
 kažkur lyg Antalijoje lyg Merkeze

liūtas perbraukia gaurais per akis
 kad galėčiau geriau tave regėti

ir matau: tave taip myli kulkos
 jos zvimbiam lekia į tavo kūną
 lyg bitės į avilį
 o tavo dejonės tokios goslios
 kad tasai revolveris
 dailus it stiprioje Lizos Lajon rankoje
 blizga ir šypsosi
 galėdamas tave pamaitinti

medus – tai mūsų susiliejo dumbblas
 medus – tai mūsų sapnų patalai
 medus – tai mūsų kivrčų kisielius
 medus – jame įklimpstu kaip vabalas
 medus – esu pablyškęs skenduolis
 įkalintas gintaro

bet tavo dirbtinis kvėpavimas
 gaivios it jūros sanatorijos
 su paslaugiais kastratais
 išmaniais genų inžinieriais kuretais
 ir psichoanalitikais koribantais
 mane paverčia delfinu
 ir Delfai tampa mūsų sostine

ūkanų teritorija
 kurioje tamsos ir šviesos pranašai
 išpjauna viens kitą
 ir garuojančioj pelkėj
 pražysta mūsų meilės mantikora
 vardu DABARTIS
 – šventa –
 kad ir kokia ji bebūtų

bandantiems pasakyti kitaip
 nuskausminam liežuvius

Kibelė – frigų kilmės kalnų ir urvų, sienų ir tvirtovių, gamtos bei laukinių gyvūnų, ypač liūtų ir bičių, deivė. Jos dvasininkai ją garbindavo orgijose, šokdami ir gerdami, apimti laukinės muzikos ekstazės.

Asterijas – Minotauro vardas; Asterija – sala, kurioje gimė Apolonas.

Lisa Lyon – pirmoji atletinės gimnastikos pasaulio čempionė, fotomodelis; čia turima omeny Roberto Mapplethorpe'o nuotrauka, aktas, kuriame atletė vaizduojama kaip demoniška, pasalūniška moteris, pirštinėtoje rankoje laikanti revolverį.

Kuretai ir koribantai – nuolatiniai Kibelės palydovai, ją garbinantys dvasininkai.

sužydo pelkinės purienos – aš tavo gyvulys
širdis neria į pusnį – aš tavo gyvulys
per tvirtos buities šlaunys – aš tavo gyvulys
man ankšta tarp stalčių – aš tavo gyvulys
šeima – jauki psichiatrinė – aš tavo gyvulys
paglostai ir vėl atšoki – aš tavo gyvulys
tarp mūsų mėlynas guzas – aš tavo gyvulys
nuo tavo priekaištų pūliuoju – aš tavo gyvulys
kai jais užtemdai geismą – aš tavo gyvulys
tylioj maldoj ant klaupito – aš tavo gyvulys
kai piniginei depresija – aš tavo gyvulys
nei girtas nei angelas – aš tavo gyvulys
jei ir būčiau eunuchas – aš tavo gyvulys
atsiduodamas bejėgyste – aš tavo gyvulys
net jei priduotum į komisą – aš tavo gyvulys
net apsižliumbęs kaip vaikas – aš tavo gyvulys
ant grindų su šlapiu skuduru – aš tavo gyvulys
kai murkdai mane į neviltį – aš tavo gyvulys
TAVY priburbuliavęs – aš tavo gyvulys
TAVY ištirpęs lyg cukrus – aš tavo gyvulys
kai įsipjauni ir lyžteli – aš tavo gyvulys
jauti – koks saldus tavo kraujas

I

nejučiom mirksnis po mirksnio
tu išvogeį mane iš manęs
dabar tesu žemių pilna kišenė
kėkštų kapinės

tu išgriebei mane iš manęs
mano mėnulis – kruvinas rėtis
kurio baidosi žvaigždės
man virš galvos begalinė juoda skylė

tu išsukai mane iš manęs
esu iškleiptas
vidury laukų smerčiaus
išžagintas medis
dar bandantis bent sugirgždėti

tu išrėkei mane iš manęs
esu virpanti tyla
iš kurios ausų kliokia tavo pyktis

tu taip gražiai išvogeį mane iš manęs
kad manęs iš tiesų net nėra
esu vien oro gūsis
iš tavo atodūsio

kursai vis dar apsisukęs
bando paglostyt
tavo akis

II

tu išplėšei mane iš manęs
po mano draiskanas vaikštai slidinédama
lyg po šlapius pernykščius lapus
ar pačiai ne šalta?

žvelgiam vienas į kitą savo košmarais
ir drebam
devyniais drakonų kaklais
devyniais balais pagal Richterį

mūsų namų langus
glamonėja įnirtusios žemės

mūsų namų sienas
išsineša nuo proto nušokęs mėnulis

dvi sienas po viena
kitas dvi po kita pažastim

lyg nuotraukų albumus
su svaigiom mudviejų akimirkom

mus palaidoja stogas
saugojęs nuo krušos ir lietaus

net jei jį pakels umaras
mėnulio mums nepavyt

III

bet galgi šitoj juodumoj
tiesiog iš nevilties
užtrenkusios gerklės duris
klyksmui
tiesiog iš nevilties
mes vienas kitam
tapsim langais

gal pagaliau šitam dusuly
vienas kitam tapsim plaučiais
tiesiog iš nevilties
įkvėpsim vienas kito
vienas kitu imsime kvėpuoti

vis stipriau ir stipriau
kol galop atsigaivelės
iš nevilties nusigėręs vėjas

o tada jau sukursim tokias dumplės
tokias smarkias įnirtusias
kad nuo jų švokštimo
nuo jų urzgimo
į vieną kumštį
susispaus
umaras tornadas smerčius
ir stogas
tasai siaubingas karsto dangtis
ATSIVOŠ

IV

ar matei kaip sudrebėjo mėnulis

voras siūleliu
nusileido ant žiedo –
pasisemt rasos

skuba skruzdėlė
žiedlapiu apsisiautus
per lietu namo

vypso mėnulis:
po varnalėša slapčia
mylisi sraigės

sparnus išskleidęs
akis atmerkęs miega
bitės lavonas

per sausus lapus –
net gūžteliu nuo triukšmo –
sau šlepsi varlė

pogulio metas.
drąsiai skraido muselės
vorui užsnūdus

spėju, ta antis
vien dėl varlių koncerto
taip ilgai kūdroj

nuo sniego kuprų
atsispyrė dvi stirnos –
į dangų beveik

*Kai nuo jos nesiliaujančių priekaištų pasidariau
ligonis, pakeičiau taktiką – neleidau atsikvėpti
jos godžiai meilei...*

Vaclovas Lietuvis, Aistrų archipelagai

vos pamatau ją sugrįžus namo
su širšių kamuoliu virš galvos
iškart nuolankiai atiduodu savo akis –
skaidrius ežerus su karšiais
tviskančiom kriauklėm
dugnuos plytinčiom pievom
šių atviliotais diagoniais

jinai godžiai atsigeria atsidūsėja
lyg būtų sugrįžusi iš dykumos
ir vėl mane myli

bet greit užsimiršta

tada jai atiduodu savo ausis –
skambius vargonus kuriuose gyvena
visi apylinkių savižudžiai
simpatiški drimbos pajuokų maišai
per lėti gyventi ir džiaugtis
per greitai pasidaryti galą

jinai sušlamščia suklūsta
lyg būtų išgirdusi niūniuojant angelus
ir vėl mane myli

tik bėda kad greit užsimiršta

atiduodu jai savo lūpas
negaliu jų neatiduot
jose per daug paukščių ypač dagilių
kryžiasnapių čivilių
tad manęs neatsiklaususios
pačios atsiplėšia ir nuskrenda

jinai sučiulpia suūbauja
lyg pamačiusi gražuolį bubo bubo
ir vėl mane myli

bet sparno mostu užsimiršta

nieko nelaukęs jai atiduodu savo pirštus
kuriais kažkada nardžiau
po kvapniausius moterų gėlynus
nusideginau netyč prisilietęs
prie konteinery gulėjusio
tigrinio pitbulio

jinai juos suryja nuščiūva
lyg būtų gavusi kulką po raktikauliu
ir vėl atrakina savo meilę

bet nirtulingai vėl užrakina

tada greit atiduodu savo blauzdas ir šlaunis
kuriose pavasariais veisiasi buožgalviai
jų tiek daug kad mano blauzdos ir šlaunys
net juodos pamanytum
kažkokie mikrochirurgijos asai
priaugino zuluso odą

jinai suryja nusižiovauja
lyg soti ruošęsi virsti liūte
ir liūtiškai mane myli

bet jau kitam žiovuly užsimiršta

atiduodu savo pažastis
kuriose su visom neišsakytom paslaptim
nusigalavo ir supuvo vėjas
užtai pridygo nežemiškų vokietukų

jinai pauosto giliai įkvepia
lyg būtų įžengusi į šventą dzūkų pušyną
ir jos meilė tampa įkvėpimu
atiduoti širdį visus vidaus organus
galiausiai smegenis
viską ką spėjau vargais negalais atsiauginti
po praeito jos sugrįžimo

pasilieka tik tuščia galva
kaukolė
kurioje nakčiai ir sutupia širšės

kiek nejauku
šiurpu net sakyčiau

užtai visą tą laiką –
nė menkiausio priekaišto

Bubo bubo (lot.) – didysis apuokas.

Vokietukai – čia: grybai, kitaip dar vadinami kalpokėliais, gudukais ir t. t.

turiu gi kažkaip išviaukčiot
išmikčiot atryt išsakyt tai

kaip netelpu šeimoj
kaip esu plakamas ugnies bizūnais
savo amazonės
kartais net nežinau už ką
kaip raitausi
lyg kirminas idiotas
seilėdamas namų baldus

kaip einu iš skausmo į skausmą
kaip šliaužiu iš meilės į meilę
norėdamas visus išbučiuot
lyg beviltiškai geras samurajus
šuo girtuoklis

verčiau būsiu blogas poetas
bet geras tėvas, sūnau
verčiau būsiu grubus poetas
bet švelnus tėvas, dukra

atleiskit kad kartais
neišsitenku visų mūsų kaulų narve
draskausi lyg alergikas
kurio oda – bjauri nenumaldoma cinikė
iki pamišimo šoku su kėdėm
glėbesčiuojuos su foteliais
šnekuosi su pastalėm

lendu į šešėlius, tau ant bizūno
parjojus namo, amazone
slapstausi savo vaizduotėj
à la deviantART de Bernard Cornelis

iki siaubo nusilpęs
 iki pašaknų sutrikęs
 bandau kiaurai pereit sienas
 niekieno negirdimas
 niekieno nematomas

tada į ausis atsimuša *Fratres* –
 suteik man vilties
 ir ramios jėgos, Arvai Pertai –
 man prieš akis – Ėgono Šylės pamėklės –
 pasaulis plyšinėja, o adatos nesiuva
 tik duria tik duria tik duria

noriu būt kieta uola, sūnau
 noriu būt skaidriu šaltiniu, dukra
 noriu būt tavo mylimuoju, amazone
 mažiau plakamu
 mažiau suplyšinėjusi

aš nežinau kuo man virst šitoj meilės mėsmaalėj:
 faršu švelnumo kotletukams
 kuriuos atstumsi
 ar kąsneliais rietenų befstrogenams
 dėl kurių apkvaisi

atleiskit kad tik beveik visas esu jūsų
 supraskit iš tiesų
 daugiau nei visas esu jūsų

kiekviena tavo ląstelė mane jaudina
 amazone
 kiekvienas tavo kirtis mane užmuša
 mylimoji

ar tau negaila meilės mirties?
ar tau saldu nuo mirties meilės?

visa laimė kad turiu prisikėlimo dovaną
kurią nusižiūrėjau šventykloj
visa laimė kad esu nemirtingas
nes beprotiškai silpnas

geriau būsiu silpnas poetas
bet tvirtas tėvas, sūnau
geriau būsiu klykiantis poetas
bet girdintis tėvas, dukra

noriu būt klykiantis sumaltas,
su tavim sumaitotas, amazone

tavo seilėm pateptas
tavo bučiniiais palaimintas
tavo nirtuly palaidotas
tavo šypsenoj atgaivintas

nes tu ir aš yra viena
nes tu ir aš – meilės mėsmalė
urzgianti lyg vilko gerklos

visgi verta džiaugtis
kad vienas į kitą nežiūrim
vegetariškai

Arvo Pärt – estų kompozitorius, kuriantis klasikinę ir sakralinę muziką.
Fratres – itin subtilus ir jausmingas jo kūrinys.

Egon Schiele – XX a. pr. austrų dailininkas, nervinga maniera piešęs ir tapęs tarsi suplyšinęjusius ir sulopytus kūnus, tiek dekoratyvius, tiek pamėkliškus moterų ir vyrų aktus.

Turinys

atlydys

pavasaris | 9
Huffin' Rag Blues | 11
gyvybė bet kokia kaina | 16
jaunojo neurotiko eucharistija | 18
mikstūros lašai | 22
procesas | 23
nuodėmklausys | 24

gailestingasis morfijus

geidulio slėpinys | 31
pavėluotas psichologijos seansas | 32
nemiga | 33
Psichodelė | 34
vilkė | 36
gailestingoji morfijaus motina | 37
juodoji savaitė | 38
(ne ta) tuštuma | 40
mikstūros lašai II | 42
sakmė: beveik apie Ofeliją | 43
Makabra | 45
snūduro virvelės | 46

šuo girtuoklis

susidūrimas | 53
Baalo sonetai | 54
Stokholmo sindromas | 59
Kibelė | 63
atsidavimo mantra | 67
namai | 68
mikstūros lašai III | 72
švelniai kanibališkas | 73
ne vegetariškai | 76

Gintalas, Dainius

Gi251 Adatos : eilėraščiai / Dainius Gintalas. – Vilnius : Tyto alba, 2016. – 78, [2] p.

ISBN 978-609-466-142-6

„Adatos“ – trečioji poeto ir vertėjo Dainiaus Gintalo knyga. Joje autorius eksperimentinį kalbėjimą išmoningai derina su tradicine poetika, taiko literatūrinio kontrapunkto principą, gretina įvairius poezijos žanrus: verlibrą, sonetą, haiku, trumpas, dažnai vienos eilutės ištarmes. Poetas nevengia aštrių posakių, nepatogių temų, tekstai kupini vitališkumo, dinamikos, neišgražintos ekspresijos, o paveiki poetinė fikcija pinasi su atvirai skausminga gyvenimo autentika; labai svarbus eilėraščių elementas – ritmas.

UDK 821.172-1

DAINIUS GINTALAS

adatos

Eilėraščiai

Dailininkė *Ilona Kukenytė*

Tiražas 700 egz.

SL 1686. 2016 01 20

Išleido „Tyto alba“, Kęstučio g. 4, LT-08117 Vilnius,

tel. 249 7598, info@tytoalba.lt

Spausdino UAB BALTO print, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Vladio Braziūno nuotr.

Dainius Gintalas, poetas, libretų autorius, vertėjas, gimė 1973 m. Alytaus rajone Slabadėlės kaime. Gyvena Vilniuje. Studijavo lietuvių filologiją Vilniaus universitete ir menotyrą Vilniaus dailės akademijoje. Yra išleidęs dvi poezijos knygas: „Angis“ (1997) ir „Boa“ (2007). Pastaroji apdovanota Jaunojo jotvingio premija ir „Literatūrinės skrybėlės“ prizų. Parašė libretą roko operai „Žuviaganyš“ (premjera 2004), taip pat libretų šiuolaikinėms operoms. Monospektaklis-opera „Izadora“ (premjera 2008) apdovanotas Auksiniu scenos kryžiumi. Be romanų, pjesių, iš prancūzų kalbos yra išvertęs Guy Debord'o veikalą „Spektaklio visuomenė“, Lautreamont'o „Maldororo giesmės“, Henri Michaux, Blaise'o Cendrars'o, Arthuro Rimbaud ir kitų autorių poezijos. Nuo 2000 m. savo sodyboje rengia neprofesionalių dailininkų sąskrydį „Maskoliškių meno frontas“, kurio parodos atidaromos unikaloje „Tvarto galerijoje“. D. Gintalo poezija versta į anglų, prancūzų, vokiečių, rusų, ukrainiečių, bulgarų, slovākų, lenkų, latvių kalbas.

Zarasų viešoji biblioteka

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

Toks smarkus atlydis...

Poezija turi išmušti žemę iš po kojų – kitu atveju ji pasmerkta būti balastu, fonu. „Adatos“ primygtinai bloškia nesvarumo link: duria – aštrios ir smigios, svaigina – sklidinios poezijos opijaus. Tai chtoniška poezija, besigalynėjanti su aistromis, manijomis, kasdienybės chimeromis, Moterimi; sklinda iš (pa)samones užkaborių, požemių, koridorių, kuriuose šviesa grumiasi su tamsa. Autorius it Minotauras klaidžioja jų labirintais – ir visgi, man regis, pro ADATOS ausį išlenda, randa išėjimą į šviesą: tame siautuly yra dzeniško romumo, taikos, susitaikymo.

Nebijau pasakyti, jog ši knyga – išskirtinė tiek lietuvių poezijos kontekste, tiek jos autoriui: ji spiria išsinerti iš senos odos, nerti į skaidriausius pasaulio vandenis. Po šios knygos autorius nebebus toks, koks buvo...

Dar paatvirausiu: man (pa)tinka Dainiaus Gintalo užribinis žiūros taškas, tam tikras „skersakiavimas“, žvelgimas lyg apgirtus, apkvaitus, opozicinė laikysena. O kaip kitaip, kai aplink tiek drungnumo ir poetinio muilo.

„Adatų“ sūkuriuojanti, siautėjanti poetinė vaizdinija, artima ekspresionizmo ir siurrealizmo estetikai, nesuvaidinta, neišgražinta, natūrali, išgyventa; tekstai tvirtai sudygsniuoti plieniniais ritmo siūlais.

Tad įtempkit ausis, XXI a. malonumų medžiotojai, trypkit kojomis ir klausykit:

Dugnu dugnu dugnu...

Gytis Norvilas